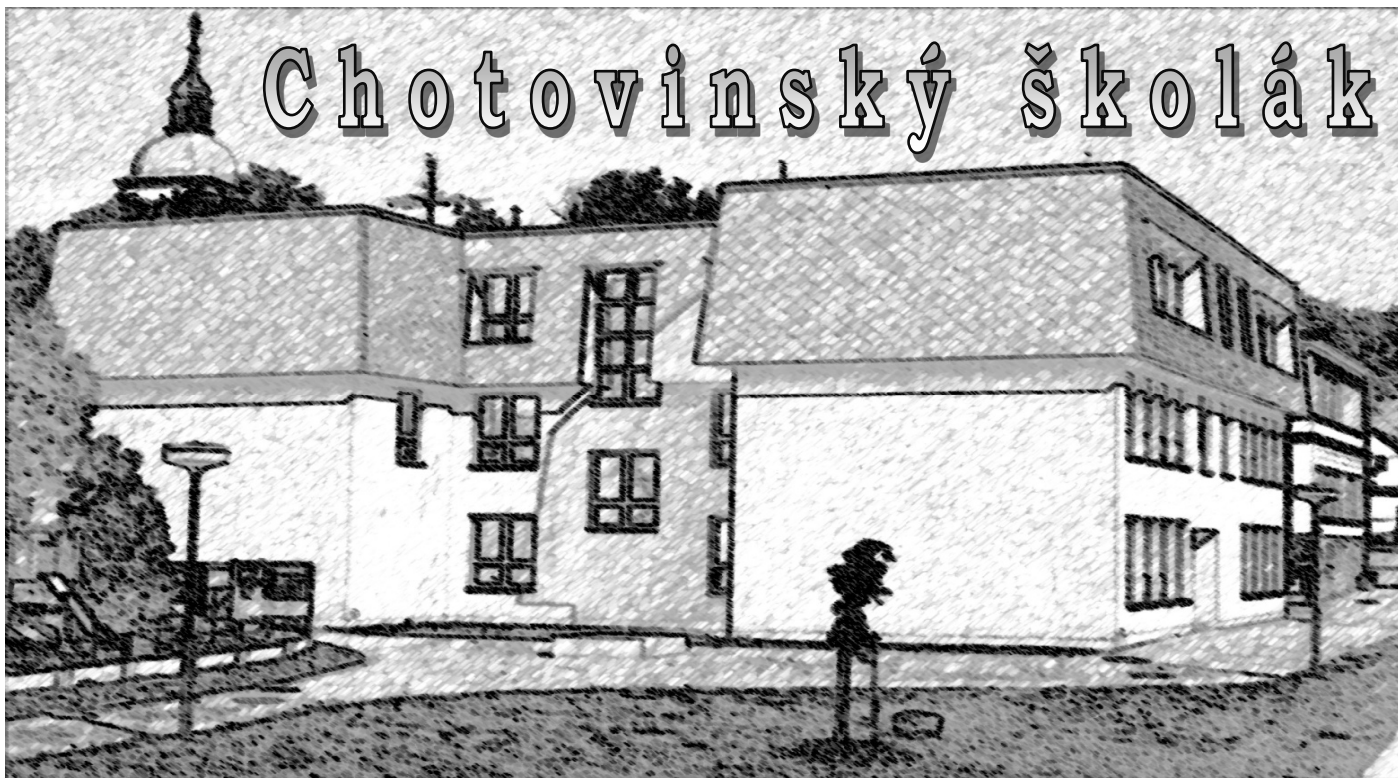

Chotovinský školák

MĚSÍČNÍK ZÁKLADNÍ ŠKOLY V CHOTOVINÁCH

ČÍSLO 5

ROČNÍK 2017/2018

Lednové okénko ředitele

Rok 2017 jsme uzavřeli se ziskem 11 672 Kč. Od státu jsme dostali na platy 16 651 670 Kč (vyčerpáno do koruny), od obce na provoz 2 550 000 Kč. Vlastní činností (školné a za kroužky) jsme vydělali přes 490 000 Kč a z doplňkové činnosti (pronájmy, obědy pro veřejnost) 127 173 Kč. Nyní čekáme na určení normativů, tj. kolik korun dostaneme na platy za každého žáka na rok 2018 a nástin financování pro další rok (od roku 2019 nastane změna financování škol), abychom mohli případně ještě letos přijmout nějaká opatření.

Do mateřské školy nastoupily v lednu další děti, které byly při zápisu přihlášeny s pozdějším datem nástupu, a tak je školka naplněná na maximální kapacitu. Ve školce proběhlo zhodnocení výchovně vzdělávací činnosti za první půlrok a naplánování další práce do konce školního roku.

Proběhlo pololetní hodnocení práce žáků. Ze školy si 59,3 % žáků

odneslo domů na výpisu vysvědčení prospěl s vyznamenáním, 35,7 % prospěl a 4,5 % neprospěl. Na prvním stupni prospělo s vyznamenáním 82,2 % a prospělo 17,8 % žáků, na druhém stupni 23,3 % prospělo s vyznamenáním a 65,1 % prospělo. Tři žáci byli hodnoceni sníženou známkou z chování a na vysvědčení se letos objevily i neomluvené hodiny. Věřím, že se většina žáků pokusí své výsledky zlepšit.

Florbalistky 8. a 9. třídy jely reprezentovat náš okres na krajském přeboru. Holky po boji obsadily 4. místo. Florbalistky 6. a 7. třídy reprezentovat okres na kraji nemohly, protože byly na lyžařském kurzu, a své místo přepustily dalším v pořadí. Florbalistky 1. stupně okres reprezentovaly na krajském kole soutěže. Holky sice skončily poslední, ale nasbíraly zkušenosti, protože všechny budou hrát v této kategorii i v příštím roce. Tři žáci z 5. třídy se zúčastnili

okresního kola matematické olympiády. Všichni skončili v první polovině tabulky a jsou úspěšnými řešiteli. Všem děkujeme za reprezentaci školy.

Žáci druhého stupně odjeli v polovině ledna na lyžařský kurz do Pece pod Sněžkou. Všichni se naučili lyžovat, nebo své lyžařské dovednosti zdokonalili.

Petr Havlík – ředitel školy

Čteme rádi

Kniha *Pes baskervillský* od sira Arthura Conana Doylea začíná záhadnou smrtí člena rodu Baskervillů Charlese Baskervilla. Jeho lékař James Mortimer navštíví Sherlocka Holmese a doktora Watsona, aby jim tento příběh povyprávěl. Nese s sebou i dopis, ve kterém se píše o tom, jak na rod Baskervillů je seslána kletba v podobě velkého černého vraždícího psa. Zda-li byla záhadná smrt rozluštěna, to už si, milý čtenáři, přečti sám. V příběhu mě zaujala postava Sherlocka Holmese, protože je to čestný a spravedlivý člověk. Má dobrý smysl pro humor, miluje hru na housle a vysedávání u krbu. Je velice inteligentní, vlídný, empatický, ale také často nedůvěřivý. Poznáte ho podle jisté chůze, lupy v ruce a oblíbené dýmky pěnovky v ústech. Příběh mě zaujal. Naučila jsem se, že jediný člověk, kterému mohu stoprocentně důvěřovat, jsem já sama. Pochopila jsem, že lidé, kteří se zdají být přáteli, nám mohou bodnout kudlu do zad. Připomněla jsem si staré známé přísloví: Důvěřuj, ale prověřuj!

Eliška Bervidová

Bilancování

Já se od září do školy začala připravovat víc než minulý rok. Začala jsem se doma víc učit a celkově jsem byla se sebou spokojená. Potom jsme začali probírat nové a těžší učivo, které jsem ze začátku moc nechápala. Musela jsem ho více procvičovat doma. Od minulého roku jsem se myslím zhoršila v češtině, angličtině a dějepise. Občas jsem také zapoměla úkol nebo sešit. Mám čím dál víc povinností a nemám tolik volného času. Myslím si, že tento půlrok byl dobrý, ale mohl být ještě lepší.

Od začátku školního roku si myslím, že se mi docela daří. Oproti šesté třídě jsem se zlepšila. Myslím, že je to také tím, že už jsem na druhém stupni druhý rok a vím, jak to tu chodí, nepřekvapuje mě známkování ani víc učení a domácí úkoly. Na každý test, písemku a slovní zkoušení se snažím co nejvíce naučit. Oproti loňsku jsem se trochu zlepšila v matematice a zhoršila v přírodopise. Sedmá třída mi zatím přijde lehčí než šestá. Od začátku roku jsem neměla horší známku než trojku. Za to jsem moc ráda a doufám, že se mi bude dařit i dál. O hodinách se snažím pracovat, hlásit se a nevyrušovat. Zdá se mi, že jsem se zlepšila i ve florbalu a určitě v něm chci pokračovat a být ještě lepší. Myslím si, že se mi zatím v sedmé třídě vede dobře a doufám, že tomu tak bude i v druhém pololetí.

Moc spokojená se sebou nejsem. Byla jsem tento půlrok ve škole hrozně lenivá. Často jsem nedávala pozor a nedělala to, co jsem měla. Jediné, s čím celkem spokojená jsem, je angličtina. Myslím, že bych mohla mít na vysvědčení lepší známku než loni. Také jsem zvědavá, co dostanu ze zeměpisu, protože na začátku školy jsem z něj měla poměrně špatné známky, ale teď už jsem to vytáhla na jedničky a dvojky. Ve druhém pololetí se chci zlepšit. Doufám, že mě ta lenost brzy opustí a budu se víc snažit.

Já jsem za půlrok ve škole udělala určitě velké pokroky, ale také jsem něco pokazila. Naučila jsem se spoustu nových věcí, některé jsem si zopakovala. Občas jsem úplně na výbornou nezvládla písemky, ale dalšími známkami jsem si ty horší zase vylepšila. Do školy se připravuji, protože mě škola baví, ale také je to moje povinnost.

Občas sice něco zapomenou, ale to se může stát přeci každému. Doma se snažím připravovat co nejlépe, ale někdy se něco naučím, a když jsem zkoušená, tak mi všechno vypadne z hlavy. Asi se bojím. Snažím se stres ovládat, ale zatím se mi to tolik nedaří.

Napadá mě jen to, že jsem se trochu zlepšila v angličtině. Jinak se ve všech předmětech snažím udržet na známce, kterou jsem měla minulý rok. Ale přijde mi, že jsem strašně zlenivěla a neučím se tak jako dřív. Snažím se na školu víc soustředit, ale ne vždy se mi to povede. Vždycky to bylo tak, že jsem přišla domů a napsala si úkoly a okolo večera se šla učit na testy a zkoušení. Teď to učení odkládám a pak už se mi do toho nechce. Musím si občas ráno přivstat a dohánět. Snažím se s tím něco dělat. Ale na hodiny mám všechno v pořádku.

Žáci sedmé třídy

Dostanou rozum?

Každý den se snažíme pomáhat dětem, které nezvládají požadavky běžné základní školy. Víme, že v našich podmínkách bezvýsledně. Kolegové z bývalých praktických škol prožívají existenční nejistotu, a přesto nabízejí svou odbornou pomoc stále menšímu počtu potřebných dětí. Speciální pedagog Jiří Pilař mi dovolil zveřejnit svůj text, který nabízí řešení tohoto nesmyslu.

Jiří Honza

Je na čase, aby MŠMT začalo napravovat to, co zpackalo snahou po vyhovění požadavkům na politickou korektnost ve vzdělávání, k níž se nechalo tlačit Bruselům díky permanentnímu promyšlenému dezinformování některými aktivisty, které tato situace velmi dobře živí.

Ke mně se dostává obraz současného inkluzivního školství na základě dopadů na děti, které selhávají ve škole. Jde o jedince, kteří by nemuseli selhávat, pokud by měli odpovídající podmínky pro svoje vzdělávání. Mám na mysli zejména děti tzv. hraniční, tedy děti na pomězi mentální retardace, nebo které už tuto pomyslnou hranici lehce překračují. V době, kdy tito žáci navštěvovali speciální školy a třídy, se výuce většinou nevyhýbali. Jenže teď bývají zařazováni téměř automaticky do běžných škol, v nichž díky deficitu schopnosti abstraktního myšlení (to jim do hlav nevpraví ani regiment asistentů) nezvládají látku. Tito žáci bývají permanentně neúspěšní, učitelé se jim ve velkém kolektivu nemohou potřebně věnovat a pouze jim dávají najevo, že jsou těmi nejhoršími. Důsledkem tohoto stavu děti začínají školu nenávidět a přestávají do ní chodit. K nám do střediska výchovné péče se dostávají

v době, kdy už mají ne desítky, ale leckdy stovky neomluvených hodin. Na záškoláctví nasedají bezcílné toulky a mnoho z těchto dětí posléze končí v lůně asociálních part s trestnou činností a zneužíváním návykových látek.

Jeden z největších problémů, které současné pojetí společného vzdělávání dětí intaktních a dětí se speciálními vzdělávacími potřebami vyvolal, je odborná nepřipravenost učitelů vzdělávat v rámci speciální pedagogiky. Speciální pedagog musí absolvovat plnohodnotné studium, v němž si vybírá odbornost i v rámci speciální pedagogiky. Významně odlišně pracuje etoped s dětmi s poruchami chování a třeba tyflop s žáky se závažným zrakovým postižením. Pokud se má přejít mezi pediemi, je nutné doplnit si spoustu znalostí, které na základy speciální pedagogiky nasedají. To je věc, kterou podle mne MŠMT nechápe. I to je důsledek toho, že tam v podstatě není v současnosti člověk, který by problematice rozuměl. Podle nich je učitel prostě pedagog, a proto může učit všechny děti v příslušné věkové kohortě. No, a když je speciálním pedagogem, tak může učit děti s nejrůznějšími vzdělávacími potřebami. Je to stejné, jako kdyby se k lékařství přistupovalo způsobem, že někdo vystuduje medicínu, takže může dělat všechno od léčení rýmy po transplantaci srdce. Tady

je nesmyslnost zřejmá, ve vzdělávání dětí s různým postižením to ale asi pro ministerské a jejich přidružené "odborníky" neplatí.

Bylo by třeba, aby MŠMT konečně dostalo rozum a nastavilo legislativu tak, aby se děti se speciálními vzdělávacími potřebami dostaly do systému, který jim dokáže efektivně pomoci, v němž by se mohly vzdělávat přiměřeným způsobem, přiměřenými metodami a formami práce. Neznamena to, že bychom měli vrátit všechny hraniční děti zpátky do speciálního školství. Pokud je běžná škola schopna jim poskytnout odpovídající podmínky pro jejich vzdělávání, pokud takovou cestu zvolí jejich rodiče, proč ne? Měla by to být ale dohoda mezi školou a rodiči, oba mají odpovědnost za úroveň vzdělání, které se tak dítěti dostane. Je však potřeba, aby především rodiče měli možnost rozhodnout se, aby se jejich hraniční či lehce mentálně retardované děti mohly vzdělávat v menších skupinách s odbornou péčí speciálního pedagoga ve třídách a školách pro ně určených. A aby rodičům, kteří si oproti vyjádření poradny vzdělávání ve speciálním programu přejí, nikdo v takových případech nevyhrožoval OSPODem. Ten by měl být naopak více akční u rodičů, kterým záškoláctví, a tedy nevzdělávání jejich dětí na srdci neleží.

PaedDr. Jiří Pilař

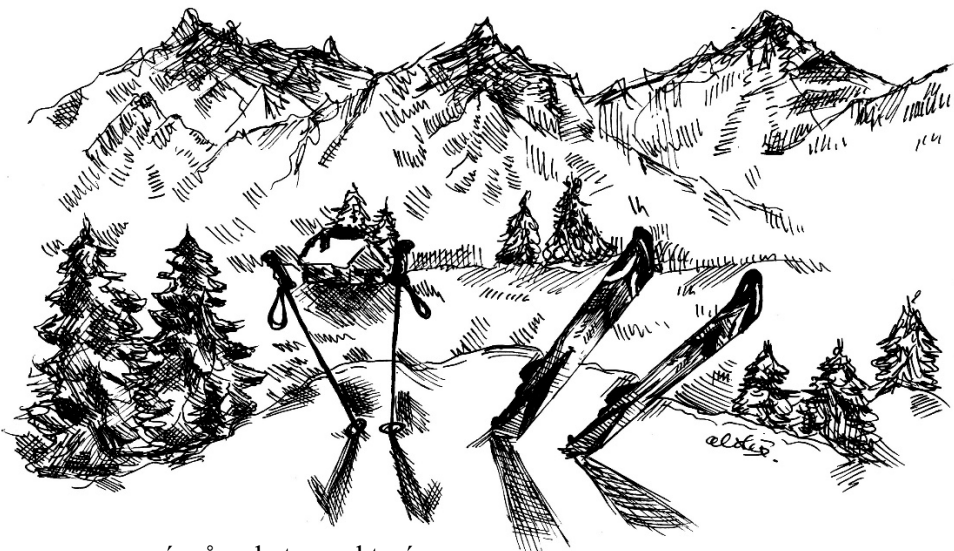
Hory se školou

Na horách to bylo vážně úžasné. Líbilo se mi, že i když jsme přijeli v sobotu odpoledne, šli jsme hned lyžovat. Vedoucí nás rozřadili do družstev podle toho, jak jsme uměli lyžovat. Bylo super, že jsme lyžovali každý den kromě úterka a soboty. Bylo to dost vyčerpávající, ale zároveň jsme si to nesmírně užili. V pátek jsme lyžovali hlavně dopoledne, odpoledne byl totiž závod ve slalomu. Všichni si parádně zazávodili, nikomu se nic nestalo. V pátek večer jsme měli diskotéku. Myslím, že si večer všichni výborně užili. Jsem ráda, že jsem na hory jela. Užilo se hodně legrace, také příjemné únavy a přivezla jsem si spoustu zážitků. Navzájem jsme se víc poznali a zlepšily se i vztahy mezi námi.

Hory nám utekly jako voda. Bylo to tam celkem dobré. Pořád jsme jen lyžovali a lyžovali. Byla jsem ve druhém týmu, tedy lyžaři, kteří zvládnou sjet kopec a umí stát na lyžích. Myslím si, že jsme byli dobrý tým. Paní zdravotnice nás chválila hlavně za to, jak si umíme pomáhat.

Na horách se mi líbilo. Spali jsme na chatě, která se jmenovala Rozkoš. Já a moje kamarádky jsme spaly na pokoji, který byl malý a útulný, v pokoji se mi nejvíce líbil výhled z okna. První den jsem neuměla lyžovat, ale po několika dnech už to bylo mnohem lepší. Měla jsem dobrý pocit z toho, že jsem se to naučila. Dny utíkaly rychle. Nastal ten poslední. Říkala jsem si, že se mi bude stýskat po sněhu, po výhledu z okna, ale na druhé straně jsem byla ráda, že jsem opět doma s rodinou.

Myslím si, že letošní lyžařský výcvik byl velmi vydařený. Líbilo se mi, že jsme se tam opravdu skamarádili a stmelili. Hráli jsme si také s malým dvouletým Ondrou,

synem správce chaty, s kterým máme spoustu vtipných zážitků. Také musím pochválit tamní kuchyni. Už minulý rok, když jsem tam byla poprvé, vařili moc výborně. Letos možná ještě o něco lépe. Opravdu bych chtěla pochválit paní kuchařku, protože odvedly skvělou práci. I když podmínky na lyžování nebyly dokonalé, krásně jsem si zalyžovala. Zdokonalila jsem se ve svých dovednostech, a to je myslím to hlavní.

Lyžaři ze sedmé a osmé třídy

Zápolení s češtinou

Žáci různých škol Tábořska a zároveň vítězové školních kol se v pondělí 29. ledna zúčastnili okresního kola olympiády v českém jazyce. Všichni se sešli v jídelně Základní školy a Mateřské školy v Táboře, Helsinská. A já byla jednou z nich. Musím říci, že mé první pocity byly vskutku smíšené. Zprvu mě překvapilo větší množství žáků, okolo třiceti pěti, a také poměrně příjemné prostředí. Jídelna, ve které jsme obě části olympiády psali, byla dobře osvětlená, a dokonce nám otevřeli i okna. To se to pak myslelo jedna báseň. Celé dopoledne jsme psali. Slohovou část a část mluvnickou. Každá trvala 60 minut. Nejdříve jsem nevěděla, co psát. Nad různými úkoly jsem kroutila hlavou

a moc je nechápala. Každopádně si myslím, že během té hodiny jsem přišla na spoustu odpovědí a správných řešení. Během psaní jsme mohli pít a jíst, což byla další okolnost, jež činila tuto akci velmi příjemnou. Chválím. Zpočátku jsem byla trochu nervózní, ale postupně ze mě nervozita opadla. Olympiádu jsem nebrala tolik jako soutěž, ale spíš jako dobrou zkušenost a poměrování svých znalostí s ostatními soutěžícími. Češtinu miluji, baví mě třeba psát slohové práce, rozebírat souvětí či hledat slovní významy. Je pro mě jako koníček. Radost je pro mě největší výhra. Nejvíce mě bavila slohová část. Téma znělo: Ve školním rozvrhu mi chybí jeden předmět, a to... Myslím si, že je to téma, nad kterým by se mohl zamyslet každý, děti i dospělí. Jaká by byla náplň předmětu? Co by měl žákům přinést? Zkuste popřemýšlet sami. Olympiáda byla pro mě jednou z dalších skvělých životních zkušeností a jsem moc ráda, že jsem se jí mohla zúčastnit, ať už dopadnu jakkoli.

Eliška Bervidová

CHOTOVINSKÝ ŠKOLÁK

VYDÁVÁ ZŠ CHOTOVINY
ŠÉFREDAKTOR: Jiří Honza
REDAKČNÍ RADA: Miroslava Honzová
OBÁLKA: Jiří Honza
ILUSTRACE: Eliška Bervidová

TISK: tiskárna ABC CHOTOVINY

